

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6" นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้ การปรับภาษาที่ครูใช้ การใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ และการตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียน

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6 ประจำปีการศึกษา 2535 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยได้รับการตรวจความถูกต้องและความเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน และมีค่าความสอดคล้องของการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมระหว่างผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญ 3 คน เท่ากับ 0.86 0.88 และ 0.89 ตามลำดับ และมีค่าความสอดคล้องของการบันทึกการสังเกตจำนวน 2 ครั้งของผู้วิจัย เท่ากับ 0.88 แบบสังเกตที่สร้างขึ้นนั้นจำแนกพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอนออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้ การปรับภาษาที่ครูใช้ การใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ และการตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียน

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอน และเทปบันทึกเสียงไปสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของตัวอย่างประชากร 30 คน ๆ ละ 4 คาบ ๆ ละประมาณ 50 นาที รวมการสังเกตทั้งหมด 120 คาบ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ โดยวิเคราะห์ความถี่ของพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ และหาค่าร้อยละของพฤติกรรมที่ปรากฏ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ พฤติกรรมด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้ รองลงมา ได้แก่ การใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ การปรับภาษาที่ครูใช้ และการตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียน ตามลำดับ

2. เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในแต่ละด้าน ปรากฏว่า

2.1 พฤติกรรมในด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การให้คำอธิบาย ส่วนพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ การให้ข้อคิดเห็น

2.2 พฤติกรรมด้านการปรับภาษาที่ครูใช้ที่เกิดขึ้นที่มากที่สุด คือ การปรับการออกเสียง ส่วนพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ การปรับโครงสร้างประโยค

2.3 พฤติกรรมด้านการใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การพูดซ้ำคำพูดนักเรียน ส่วนพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ การตรวจสอบเพื่อยืนยัน

2.4 พฤติกรรมด้านการตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียนที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ ครูแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียนเอง ส่วนพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ ครูพูดต่อไปโดยไม่แก้ไขข้อผิดพลาด

3. เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยจำแนกตามภาษาที่ครูใช้แล้ว พบว่า พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนที่เกิดขึ้นทั้งหมดนั้น เกิดขึ้นเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่สำคัญที่อาจนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ พฤติกรรมด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้ (ร้อยละ 89.13) และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดคือ พฤติกรรมด้านการตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียน (ร้อยละ 1.54) นั้น สามารถนำมาอภิปรายร่วมกันได้ว่า เป็นเพราะกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะของการให้คำอธิบาย หรือบรรยายแก่นักเรียนและการให้

คำอธิบายและแปล โดยใช้ภาษาไทยควบคู่กันไป เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ จึงทำให้พฤติกรรมด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้เกิดขึ้นมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เอมี ซูย บิค-เมย์ (Amy Tsui Bik-May 1985 : 16-19) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาและวิเคราะห์หัตถ์สัมพันธ์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยสังเกตการสอนของครูภาษาอังกฤษ และพบว่าครูเป็นผู้พูดเป็นส่วนใหญ่ โดยประมาณสองในสามของการพูดของครูเป็นการริเริ่ม การบรรยาย การออกคำสั่ง การถามคำถาม และการเรียกชื่อ ซึ่งเป็นพฤติกรรมในด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้ และในขณะเดียวกัน ก็ทำให้โอกาสที่นักเรียนจะใช้ภาษาลดน้อยลง ซึ่งจะทำให้โอกาสที่นักเรียนจะมีข้อผิดพลาดทางภาษาเกิดขึ้นได้น้อย จึงทำให้พฤติกรรมการตอบสนองข้อผิดพลาดของนักเรียนเกิดขึ้นน้อยที่สุดด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลลิตา ศรีไทย (2530 : 154-164) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครู และการศึกษาการพัฒนาความรู้ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พบว่า พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกน้อย

2. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้ ซึ่งพบว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุด ได้แก่ การให้คำอธิบาย (ร้อยละ 52.13) นั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทองปอน ชินวงศ์ (2530 : 63-66) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับหัตถ์สัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ ครูบรรยาย ทั้งนี้เนื่องจากครูผู้สอนหลายคนยังคงยึดอยู่กับวิธีการสอนแบบเดิม กล่าวคือ ครูผู้สอนจะมีบทบาทในชั้นเรียนเป็นส่วนใหญ่ โดยการใช้เวลาในการบรรยาย หรืออธิบายมาก และถึงแม้ว่าจะมีครูผู้สอนบางคนที่พยายามใช้ภาษาอังกฤษกับนักเรียนในชั้นเรียนให้มาก ๆ ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในปัจจุบัน แต่เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจภาษาที่ครูพูด ครูผู้สอนก็จะใช้วิธีการอธิบาย จึงทำให้พฤติกรรมการให้คำอธิบายของครูผู้สอนเกิดขึ้นมากที่สุด ทั้งพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

สำหรับพฤติกรรมด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้ที่พบว่าเกิดขึ้นน้อยที่สุด ได้แก่ การให้ข้อคิดเห็น (ร้อยละ 0.10) นั้น เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอน ซึ่งเน้นหน้าที่ของภาษาด้านภาษาศาสตร์มากกว่าหน้าที่ด้านการสื่อสาร กล่าวคือ ครูผู้สอนใช้ภาษาโดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อเน้นองค์ประกอบของภาษา และมีจุดมุ่งหมายสำคัญในการพูดคือ เพื่อบรรยาย ผูก หรือสนับสนุนให้มีการตอบสนองเกี่ยวกับการออกเสียง การใช้คำ

รูปประโยค และความหมายของคำ มากกว่าการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารความหมาย โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกและความต้องการ (Barbara Wing 1987 : 163)

3. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านการปรับภาษาที่ครูใช้ ซึ่งพบว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การปรับการออกเสียง (ร้อยละ 62.12) ทั้งนี้เป็นเพราะครูผู้สอนเกรงว่า นักเรียนอาจจะไม่สามารถเข้าใจข้อความที่ครูพูดได้ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อความที่ครูพูดเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นระดับที่เพิ่งจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ยังมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ไม่สูงนัก ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องปรับการออกเสียงให้ชัดเจน และถูกต้องมากเป็นพิเศษ ดังที่ วี เฮนเซล (V. Henzl อ้างถึงใน Rod Ellis 1986 : 145) ได้เปรียบเทียบภาษาที่ครูใช้ในการสอนนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่างระดับกัน และได้สังเกตเห็นว่า ครูผู้สอนมีการปรับการออกเสียง เช่น ถ้าเป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ครูผู้สอนก็จะปรับการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น

จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดในด้านการปรับภาษาที่ครูใช้ได้แก่ การปรับโครงสร้างประโยค (ร้อยละ 11.23) นั้น เนื่องจากโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่ครูใช้ในชั้นเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นโครงสร้างแบบง่าย ๆ ไม่ซับซ้อนอยู่แล้ว ครูผู้สอนจึงไม่ได้มีการปรับโครงสร้างประโยคมากนัก แต่อย่างไรก็ตามในบางครั้งที่ครูผู้สอนใช้โครงสร้างประโยคที่ค่อนข้างซับซ้อน ครูผู้สอนก็ได้มีการปรับโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับระดับความสามารถในการเรียนรู้และความเข้าใจของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ครูผู้สอนพูดได้ดีขึ้น ซึ่ง โรซารีโอ จิงกราซ (Rosario Gingras 1978 : 96) ได้กล่าวถึงการทำให้เกิดการเข้าใจและการเรียนรู้ภาษาว่า ภาษาที่ครูใช้ควรปรับให้เข้ากับระดับความเข้าใจของผู้เรียน

4. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านการใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ที่ พบว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุด ได้แก่ การพูดซ้ำคำพูดนักเรียน (ร้อยละ 41.16) นั้น นอกจากจะเป็นเพราะว่า ครูผู้สอนต้องการแสดงให้เห็นว่า ตนได้ยินหรือเข้าใจคำพูดของนักเรียนได้ถูกต้องแล้ว ยังเป็นเพราะว่า ครูผู้สอนต้องการให้นักเรียนคนอื่นทั้งชั้นเรียนทราบชัดเจนว่า สิ่งที่นักเรียนผู้นั้นพูดคืออะไร เพราะบางครั้งชั้นเรียนมีเสียงรบกวน และเนื่องจากการสื่อสารในชั้นเรียนเป็น

การสื่อสารแบบมีผู้ร่วมสนทนาหลายคน ดังที่ ไมเคิล ลอง และ ซี ซาโต (Michael Long and C. Sato อ้างถึงใน Rod Ellis 1986 : 145) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนว่า "เป็นการสื่อสารแบบมีผู้ร่วมสนทนาหลายคน ซึ่งผู้เรียนจะมีความสามารถในระดับต่าง ๆ กัน และมักจะมีข้อมูลป้อนกลับจากผู้เรียนเป็นส่วนน้อย" ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องพยายามทำให้ทุกคนในชั้นเรียนเข้าใจได้ตรงกัน โดยใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ดังกล่าว เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้สะดวก

จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมด้านการใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดคือ การตรวจสอบเพื่อยืนยัน (ร้อยละ 2.69) นั้น เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงลักษณะการเรียนการสอนในชั้นเรียนว่า ยังมีการเจรจาสื่อสารความหมายระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียนไม่มากนัก กล่าวคือ ครูผู้สอนไม่ค่อยได้มีการตรวจสอบ หรือถามคำถาม เพื่อให้ให้นักเรียนยืนยันว่าครูได้ยิน หรือเข้าใจคำพูดของผู้เรียนได้ถูกต้องหรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เทเรซา พิกา และ ไมเคิล ลอง (Teresa Pica and Michael Long อ้างถึงใน David Nunan 1989 : 25-26) เกี่ยวกับการใช้ภาษาของครูผู้สอนที่พบว่า การสนทนาในชั้นเรียนมีการเจรจาสื่อสารความหมายกันน้อย ซึ่งวัดได้จากจำนวนครั้งที่ครูผู้สอนตรวจสอบว่า นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ครูพูดไปแล้วหรือไม่ และตรวจสอบเพื่อให้นักเรียนยืนยันว่าครูเข้าใจ หรือได้ยินสิ่งที่นักเรียนพูดไปแล้วได้ถูกต้องหรือไม่

5. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านการตอบสนองข้อผิดพลาดของนักเรียนซึ่งพบว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ ครูแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียนเอง (ร้อยละ 49.55) นั้น เนื่องจากครูผู้สอนยังเคยชินกับการสอนแบบเดิม กล่าวคือ เมื่อนักเรียนมีข้อผิดพลาดทางภาษา ครูผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียนเองทันทีตามแนวคิดการสอนภาษาแบบเดิม ซึ่งเห็นว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนเป็นสิ่งไม่ดี ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนไม่รู้และขาดการประยุกต์กฎเกณฑ์เกี่ยวกับภาษาเพื่อที่จะนำไปใช้ หากเป็นผู้เรียนที่ดีก็จะมีข้อผิดพลาด ดังนั้นเมื่อผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาด ครูผู้สอนจึงต้องแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นทันที (Hector Hammerly 1982 : 296)

จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียนนั้น พฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดคือ การพูดต่อไปโดยไม่แก้ไขข้อผิดพลาด (ร้อยละ 2.08) เป็นเพราะครูผู้สอนยังไม่ได้ยึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นแนวคิดที่ยอมให้ผู้เรียนมี

ข้อผิดพลาดได้โดยไม่แก้ไขเมื่อข้อผิดพลาดนั้นไม่สำคัญต่อการสื่อสารความหมาย ดังที่ คีธ มอร์โรว์ (Keith Morrow 1981 : 59-66) ได้กล่าวไว้ว่า "ข้อผิดพลาดไม่ใช่สิ่งที่ต้องการการแก้ไขเสมอไป ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการพิจารณาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน ครูผู้สอนจึงต้องมีความยืดหยุ่นในการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียน ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาว่า สิ่งใดถือเป็นข้อผิดพลาดในขั้นตอนใดของกระบวนการเรียนรู้" ดังนั้น เมื่อผู้เรียนมีข้อผิดพลาดทางภาษา ครูผู้สอนจึงมักแก้ไขข้อผิดพลาดให้ผู้เรียนด้วยวิธีต่าง ๆ เกือบทุกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียนเอง ดังนั้น พฤติกรรมการพูดต่อไปโดยไม่แก้ไขข้อผิดพลาดจึงเกิดขึ้นน้อย

6. เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน โดยจำแนกตามภาษาที่ครูใช้แล้ว พบว่า พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้น เกิดขึ้นเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาพร พรพิบูลย์ (2520 : 52-55) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับกริยาร่วมทางวาทะระหว่างนักศึกษาฝึกสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูงกับนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยของ สลิดา ศรีไทย (2530 : 154-164) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูและการศึกษาพัฒนาความรู้ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่พบว่าครูผู้สอนหลายคนใช้ภาษาอังกฤษในการสอนมากกว่าภาษาไทย ทั้งนี้เนื่องจากครูผู้สอนเน้นเรื่องการฝึกอุปประโยค การออกเสียง และความหมายของคำศัพท์ จึงทำให้มีพฤติกรรมประเภทการให้ตัวอย่างการฝึก การถามคำถาม การแนะนำนักเรียนในการปฏิบัติ การยอมรับคำตอบของนักเรียน และการชมเชยเกิดขึ้นมาก ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้มักเกิดขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้น จึงทำให้พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนเกิดขึ้นเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอนที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ ได้แก่ การให้คำอธิบาย แสดงให้เห็นว่า ครูผู้สอนยังคงยึดอยู่กับแนวการสอนแบบเดิม โดยครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในชั้นเรียนในการให้คำอธิบายมาก และเน้นรูปแบบและไวยากรณ์ของภาษามากกว่าความคล่องแคล่วในการสื่อสารตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้น ผู้บริหารจึง

1.1 ควรสนับสนุนให้มีการจัดการประชุมขึ้นเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้แก่ครูภาษาอังกฤษ

1.2 ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนได้เข้ารับการอบรม หรือดูงาน เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.3 ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนได้สังเกตพฤติกรรมการสอนของครู ภาษาอังกฤษที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนให้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

จากผลการวิจัยที่พบว่าครูผู้สอนมีพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนด้านหน้าที่ของภาษาที่ครูใช้มากที่สุดถึงร้อยละ 89.13 ซึ่งทำให้พฤติกรรมการใช้ภาษาด้านอื่น ๆ ลดน้อยลงมากนั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

2.1 ครูผู้สอนควรลดบทบาทของตนเองลง และเปิดโอกาสให้นักเรียนมีบทบาทในการใช้ภาษาในชั้นเรียนให้มาก โดยอาจจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นในลักษณะของการสื่อสารที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น

2.2 ครูผู้สอนควรจะใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ให้มากขึ้น โดยเฉพาะการใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ เพราะนอกจากจะทำให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฟังภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงแล้ว ยังทำให้ครูผู้สอนได้ทราบถึงข้อมูลป้อนกลับจากนักเรียนว่านักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดหรือไม่ ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปรับภาษาที่ครูใช้เพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนต่อไปด้วยดี อันจะส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียน

นักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดหรือไม่ ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปรับภาษาที่ครูใช้เพื่อให้การสื่อสารในชั้นเรียนดำเนินไปด้วยดี อันจะส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียน

2.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียนที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ ครูแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียนเองนั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า ครูผู้สอนควรเลือกใช้วิธีการตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียนวิธีอื่น ๆ บ้าง โดยพิจารณาตามความเหมาะสม และสอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เช่น ครูผู้สอนอาจเลือกวิธีการพูดต่อไปโดยไม่แก้ไขข้อผิดพลาด เมื่อข้อผิดพลาดนั้นไม่สำคัญต่อการสื่อสารความหมาย หรือชี้แนะให้นักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง อันจะนำไปสู่พัฒนาการเรียนรู้ภาษาที่สองได้

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรทำการศึกษาเรื่องเดียวกัน ในระดับชั้นอื่น ๆ ทุกระดับ โดยศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของผู้เรียนประกอบไปด้วย เพื่อให้ทราบข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียน

3.2 ควรทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอนกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และเจตคติของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

